

8-9 Verkiezing

*Het Maastrichtse
Studentenhuis van het
Jaar is bekend: "We
noemen het ons beautiful
shit house"*

11 Hartinfarct

*Stamcellen om het hart te
herstellen? Klinkklare onzin*

7 Post-truth

*A debate about fake news, alter-
native facts, lies, personal beliefs*

observant|23

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 23 februari 2017

Fijne carnaval! Foto: Loraine Bodewes

nl

HP-kwestie ligt weer bij college van bestuur

Kan de UM wel zaken doen met een bedrijf dat zich schuldig maakt aan schending van mensenrechten? Dat is een van de vragen die voormalig student-lid van de universiteitsraad Michael Dijkstra (Novum) in een brief aan het college van bestuur stelt.

Dijkstra reageert daarmee op berichtgeving in *Observant* 22 over de rol van IT-concern Hewlett-Packard (HP) in Israël en de bezette gebieden. De groepering *Students for Justice in Palestine* had daar eerder vragen over gesteld aan het college van bestuur, en daar een weinig verhelderend antwoord op gekregen. In een brief aan collegevoorzitter Martin Paul vraagt Dijkstra nu om een duidelijk standpunt.

Gelooft het college dat HP (of de twee divisies daarvan) mensenrechtenschendingen begaan, waar ook ter wereld? En zo ja, vindt het college dan niet dat de UM moet weigeren om zaken te doen met een dergelijk bedrijf? HP levert via tussenleveranciers werkplekcomputers en servers aan de universiteit.

Dijkstra verwijst in zijn brief naar een eerdere "boycot door de UM van het Zuid-Afrikaanse Apartheidsregime". Historisch is dat niet helemaal correct. De kwestie speelde in 1988 en '89, toen de UM op het punt stond een eredoctoraat te verlenen aan de bekende Zuid-Afrikaanse anti-apartheidsactivist dominee Beyers Naudé.

Lees verder op pagina 10

eng

Orleansplein 22B: Student House of the Year

Orleansplein 22B has been voted Student House of the Year, a joint initiative by Maastricht Housing and Observant.

"It's the winning house because of its good atmosphere, as if it is one big family. That is apparent from the road trip to Portugal that they have planned. They also want to put some of the prize money into decorating their house, in green, something I can appreciate.

Moreover, they are the only ones who haven't received a yellow card from the police", says Pascal Breuls, director of the Student Services Centre, who acted as jury and announced the winner. Three Maastricht houses competed for the first prize of 600 euro.

The winners of this Student House of the Year first election call their accommodation cynically their "beautiful shit house". Shit house because some time ago, it looked miserable. Something that became much less so with the arrival of a new owner, they say. They now have a new bath,

electric smoke detectors and double glazing. A beautiful 'less shit than it was' house.

The election's kick-off was last October, after which students could enter their houses online for this competition (Maastricht Housing put up a total amount of 1200 euro). Despite the publicity through *Observant*, Maastricht Housing and all kinds of social media as well as newsletters, only four student houses dared to enter into battle. In the end, only three remained. That is why for the first time there is one first prize of 600 euros and two 'consolation prizes' of both 300 euros for Heugemerweg 41 and Bogaardenstraat 16c21. Important elements that Breuls took into consideration in his assessment, were cosiness and solidarity, the relationship with the neighbourhood, fire safety, cleanliness, and taking joint initiatives.

WD

See also p. 8-9 for the Dutch version. For the extended English version have a look at www.observantonline.nl/english

Geen Vici voor Maastricht

Onderzoeksfinancier NWO heeft 34 Vici-beurzen verdeeld onder wetenschappers van uiteenlopend pluimage, maar Maastricht vist achter het net. Het college van bestuur gaat samen met de faculteiten bekijken hoe het indienen van de voorstellen in zijn werk is gegaan en wat beter kan. Van filosoof Jenny Slatman is de Vici-aanvraag overigens wel gehonoreerd, maar de Maastrichtse onderzoeker werkt per januari als hoogleraar in Tilburg. In totaal heeft de UM vijf voorstellen op de bus

gedaan. Eén andere universiteit kreeg nul op het rekest en dat was Wageningen.

Maar liefst 235 wetenschappers deden een gooi naar de felbegeerde Vici's, waarbij anderhalf miljoen euro kan worden besteed aan het opbouwen van een onderzoeksgroep. Nijmegen sleepte de meeste beurzen in de wacht: zes. Groningen, Leiden, Utrecht en Amsterdam (UvA) haalden er ieder vier binnen.

MT

Due to carnival there will be no Observant next week. The next issue will be printed on Thursday 9 March

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Bart Offermans (Maastricht, 1989) * **In het dagelijks**

leven: vijfdejaars geneeskunde, stadsprins van Sittard

* **Burgerlijke staat:** samenwonend met Susanne

* **Woont in:** Sittard

Foto: Arjan Krijtjes

“Daar stond ik bij de naaister in mijn prinsenvak, voor de spiegel. Ik dacht: Bart, het gaat écht gebeuren.”

Dat pak is een rib uit mijn lijf. Niet uit mijn lijf, maar dat van mijn ouders [grinnikt]. De naaister die al jaren het pak van de stadsprins maakt, woont bij ons om de hoek. Omdat het tot 7 januari – toen pas werd publiekelijk bekend gemaakt dat ik de nieuwe stadsprins van Sittard ben – een geheim moest blijven, namen we de auto voor de pasmomenten bij de naaister thuis. Stel je voor dat iemand ons zag. Mijn pak is zilverkleurig met zwart, voor het eerst in de geschiedenis van onze carnavalsvereniging. Daar heb ik zelf voor gekozen. Ik vind het wel symbolisch voor de harmonie waarin ik drum. De harmonie heet Sint Joseph en de bijnaam is ‘De Paek’. Er wordt verteld dat bij de oprichting veel schoenmakers lid waren, zij waren het die de zoolranden pikzwart maakten, *paeksjwart*.

Waar schaam je je voor? [Stilte]. Ik kan redelijk spreken, bereid me voor, zoek altijd wel iets op over de organisatie waar ik als prins naartoe ga. Maar hoor ik mijzelf achteraf terug op een filmpje, dan moet ik soms even slikken. Al die stopwoordjes, tig keer ‘uh’, of als ik zeg dat ik het kort ga houden en het vervolgens niet kort houd.

Chirurg of huisarts? Ik wil iets snijdends gaan doen, urologie bijvoorbeeld. Als uroloog stel je diagnoses en voer je ook operatieve behandelingen uit, kleine en grote. Mijn eerste coschap was snijdend, ik vond het meteen fantastisch.

Ik bid tot... Niet. Ik ben ook niet gedoopt, maar ik heb respect voor mensen die vinden dat de kerk in hun leven past.

Heb je ooit iets gedaan wat je vader heeft verboden? Ik denk het niet, ik was best een braaf kind. Ik kon samen met mijn oudere broer wel druk zijn, maar we waren mijn ouders niet tot last. Vorige week vond mijn vader dat ik beter niet op stap kon gaan omdat het mijn enige vrije dag was tot 1 maart. Een goedbedoeld advies, maar ik heb niet naar hem geluisterd [lacht].

Waar lig je 's nachts wakker van? Ik lig niet wakker, ik ben vooral wakker. Ik heb een druk schema, al sinds de dag dat ik officieel ben geïnstalleerd, op 21 januari. De volgende dag was het

meteen volle bak tijdens de receptie bij mijn ouders thuis – het huis van mij en Suus is daar te klein voor. Ik liep toen nog een coschap oogheelkunde, nou, die maandag heb ik me ziek gemeld, maar dat begrepen ze wel. Oogheelkunde heb ik eind januari afgerond. Het volgende coschap begint pas na de carnaval. Die vrije periode heb ik heel goed met de universiteit kunnen regelen. Vorig jaar zaten mijn vader en ik met de planner van de faculteit rond de tafel, maar we mochten de reden niet vertellen. Lastig. Uiteindelijk hebben we het voorgelegd aan de vertrouwenspersoon en heeft zij groen licht gegeven. [Even later], over dat niet kunnen slapen: in de tijd dat ik het prinsenvak moest passen bij de naaister heb ik af en toe wakker gelegen. Gezonde spanning. Daar stond ik dan in vol ornaat voor de spiegel en dacht ik: ‘Bart, het gaat écht gebeuren.’

Beste vak op school: Ik was niet zo'n hoogvlieger. Ik ben biometrie gaan studeren aan de hogeschool in Heerlen, dat paste wel bij mijn vakkenpakket met natuurkunde, biologie en scheikunde. Het is een technische opleiding, je leert medische apparatuur, zoals een hartslagmeter, te ontwikkelen. Ik ben daarna geneeskunde gaan studeren, hoewel ik daarover heb getwijfeld. Wilde ik het echt en zou ik het aankunnen? Eenmaal begonnen was ik tien keer gemotiveerder dan op de hogeschool.

Grootste verdriet: Er zijn mensen die ik graag bij dit feest hadden willen hebben: mijn oma en een oom van Suus, echt een carnavalsgek die het fantastisch had gevonden. Vier jaar geleden is hij overleden aan nierkanker. We hadden een goede band. Net als ik speelde hij bij de harmonie. Ik heb zijn trommel en stokken gekregen, een ontzettend mooi gebaar.

Doe je iets bijzonders voor je gezondheid? Met weinig nachtrust moet je zorgen dat je fit blijft. Ik probeer zo'n drie keer per week te wielrennen op de fietstrainer, in de kelder. Wat eten betreft wil ik in deze periode niet alleen maar aan de friet of uit eten. Ik probeer vaker iets te regelen met mijn ouders. Ook koken Suus of ik 's ochtends zodat we het 's avonds alleen maar hoeven op te warmen.

Carnavalsverenigingen in Limburg: ze nemen zichzelf veel te serieus. Het is een spel dat je speelt en alleen als het goed en serieus wordt gespeeld, heeft het een bepaalde uitstraling. Limburg telt veel prinsen en prinsessen; in een stad als Sittard hebben zelfs buurten hun eigen prins. De een pakt het serieuzer aan dan de ander. Als ik naar De Marotte [stadscarnavalsvereniging Sittard] kijk, besef ik maar weer wat voor gigantische onderneming het is. Alles loopt gesmeerd, ik krijg iedere dag een berichtje waarin staat hoe laat ik moet klaarstaan en wat ik kan verwachten. Ik word met de auto opgehaald, begeleid door de voorzitter, en weer teruggebracht. Ja, respect voor de mensen die zich zo inzetten.

Grote liefde: Susanne, met wie ik 6,5 jaar samen ben. Ik heb haar leren kennen via de harmonie, zij speelt saxofoon. Samen halen we veel voldoening uit de muziek. We zijn zelfs met z'n allen op concertreis gegaan naar China, mooi om dat samen te beleven. Ook met z'n tweeën kunnen we veel lol hebben. Waarin we verschillen? Ik kan nog wel eens chaotisch zijn terwijl zij heel gestructureerd is, een lopende agenda.

Wie of wat is Vrow Wielemösj? Die pop die op het Vrijthof hangt? Niet? O, is dat het Mooswief? Zij wordt weer omlaag gehaald als de carnaval voorbij is. Wij hebben een eigen traditie, *maske begrave*. Op dinsdagavond lopen we gezamenlijk van de Sittardse Markt naar de Kollenberg waar het masker, een symbool voor carnaval, wordt begraven.

Aan welk voorwerp ben je het meest gehecht? Poeh, mijn telefoon? Klinkt afgezaagd hè? Ik heb op het moment een dagtaak aan het bijhouden van mijn facebookpagina. Mijn broer maakt vlogjes, korte filmpjes waarin hij een kijkje achter de schermen geeft, waarop ik dan weer reacties krijg. Zelfs van studiegenoten – van studenten van boven de rivieren had ik niet verwacht dat ze iets met carnaval hebben – krijg ik leuke berichtjes.

Project gemeente en UM

Match: student zet zijn kennis in voor stad

Buitenlandse studenten die computerles geven aan wijkbewoners in Witte Vrouwenveld en tegelijkertijd hun kennis van de Nederlandse taal kunnen opvrijzelen. Geneeskundestudenten, lid van de Taskforce QRS (Qualitative Resuscitation by Students), die reanimatielessen verzorgen op middelbare scholen. Het zijn slechts twee voorbeelden van Maastrichtse studenten die zich inzetten voor de samenleving.

Maar dat mogen er nog veel meer worden, vinden gemeente en universiteit. Lang niet altijd weten studenten en bewoners elkaar te vinden. Daarom richtten zij afgelopen woensdag Match op, een actieprogramma van Student en Stad dat de bestaande vrijwilligersprojecten in kaart gaat brengen, kijkt waar studenten ontbreken, en onderzoekt waar in de stad studenten praktische hulp zouden kunnen bieden, bijvoorbeeld als het gaat om grootstedse problemen als laaggelet-

terheid, leerachterstanden bij jongeren, obesitas, stille armoede. Doel is om de leefbaarheid en de integratie te vergroten en de kloof tussen bewoners en studenten te verkleinen.

Match wil vraag en aanbod bij elkaar brengen en zal een methode ontwikkelen die de student gemakkelijk koppelt aan maatschappelijke initi-

atieven. Het past binnen het nieuwe strategische programma van de UM *Community at the Core*: studenten verbinden aan de plaatselijke gemeenschap. Bewonersorganisaties, woningcorporaties en vrijwilligersorganisatie Trajekt staan positief tegenover het voorstel en willen graag meedelen, aldus het persbericht.

De pilot kost 160 duizend euro - gemeente en UM betalen ieder de helft. Concreet gaat daarvoor een projectleider met een klein team aan het werk. In augustus 2017 worden de eerste bevindingen geëvalueerd.

RJ

Meer info op www.maastrichtuniversity.nl/match

Meer afgestudeerden bij UM betrekken

De Universiteit Maastricht gaat meer haar best doen om de afgestudeerden te bereiken en bij de UM te betrekken. Tot nu toe lukt dat bij een grote groep nog niet, meldt de directeur Alumnirelaties Jos Kievits.

De betrokkenheid van afgestudeerden bij de UM laat zich in een piramide uitbeelden, zegt hij. Bovenaan staan een kleine tweeduizend 'vrienden': dat zijn donateurs van het Universiteits-

fonds, vrijwilligers in bijvoorbeeld een facultaire adviesraad, bezoekers van evenementen. Daaronder de veel bredere groep (22.500) van 'bekenden'. Men hen is er contact, ze ontvangen het UM-magazine, bezoeken wel eens een 'event'. Voor beide groepen wil Kievits in de toekomst meer doen. Met de vrienden wordt meer persoonlijk contact gemaakt, bijvoorbeeld door ze uit te nodigen bij de kunst- en antiekbeurs Tefaf. De beken-

den zullen ook meer aandacht krijgen, al was het maar om ze "in beeld te houden", zegt Kievits.

Onderaan de piramide bevindt zich de breedste laag van alumni: de 'passieven', zo'n 34.000. Men weet wie het zijn maar contact is er niet, "mede door nalatigheid van ons", zegt Kievits. Juist op die groep zal het beleid zich de komende jaren richten: van 'passieve' moeten het op zijn minst 'bekende' alumni worden. **WB**

Roeiers, een zonnetje en een dino

Foto: Joey Roberts

Een jazzbandje speelt, een boot wordt het water in getild en een hond blaft naar een dinosauriër. Een wat? Het is de mascotte van de Saurus International Regatta, aanwezig in al het promotiemateriaal en uiteraard ook nu op zaterdag 18 februari zelf. Het was de bedoeling dat deze vierde editie van de jaarlijkse internationale roeiwedstrijd groter zou zijn dan ooit en dat is ook gelukt: ongeveer zestig ploegen verschenen aan de start. Naast de Nederlanders waren de Belgen en de Duitsers goed vertegenwoordigd.

Eén ploeg kwam helemaal vanuit Nantes. Ze hebben het getroffen met het weer, dat ideaal is om te roeien: weinig wind, droog en in de middag breekt de zon zelfs door en gaan de jassen van de toeschouwers uit. De VIP-tent van Europe Calling - vandaag staat in het teken van Europese samenwerking, vanwege het 25-jarig bestaan van het Verdrag van Maastricht - loopt leeg, na een lunchpauze komen de boten er weer aan. Er worden afstanden van 1500 en 250 meter geroeid.

De uitslagen van de populairste races: Aken was de sterkste bij de heren acht met stuurman, Nantes Aviron ging er met de eerste prijs bij heren dubbeltwee zonder stuurman vandoor. De Rotterdamers van Skadi waren niet te verslaan bij de heren onervaren C4 met stuurman, terwijl de eerste plek bij de heren vier met stuurman naar het Eindhovense Thêta ging. Saurus behaalde zelf de winst bij de dames onervaren C4 met stuurman.

CF

Ragweek voor twee regionale doelen

De Ragweek - van 8 tot en met 15 maart - haalt dit jaar geld op voor twee regionale doelen. Normaal gesproken gaat de opbrengst van de goededoelenweek naar één nationaal en één regionaal doel. Dit jaar heeft het bestuur besloten een andere weg in te slaan. "We voelen ons meer betrokken bij regionale doelen", zegt pr-commissaris Nina Mille. "Je weet beter waar het geld naar toe gaat en omdat het relatief kleine organisaties zijn, kunnen ze er veel mee doen."

De doelen van dit jaar zijn Stichting Buddyzorg Limburg, die steun biedt aan mensen met een ernstige ziekte en mensen met obesitas begeleidt om hun leefstijl te veranderen, en Stichting Wensambulace Limburg, die wensen van ernstig zieken vervult. "Met vijftienduizend euro kunnen zij twaalf wensdagen organiseren", zegt Mille.

Om het geld bij elkaar te krijgen ondernemen studentenorganisaties in Maastricht verschillende activiteiten. Zo verzamelen schatzoekers zich in The Innbetween voor een Missing Treasure Hunt, gaan zangvogels naar de karaoke en later in de avond de Cheers for Charity Night van Ouranos en kunnen lekkerbekken de hele week hun hart ophalen en hun maag vullen bij de wafelverkoop van UniPartners, het stampottendiner van Lagakari of de beschuit met muisjes van verloskundevereniging Hera.

Het Ragweek-bestuur organiseert zelf ook enkele activiteiten. Zoals ieder jaar het openingsfeest, maar ook dit jaar een Movie Night in Pathé - *Fifty Shades Darker* wordt vertoond, gasten krijgen een hapje en een drankje vooraf - en een afsluitende cantus in D'n Hiemel.

CF

Voor het volledige programma, zie www.ragweekmaastricht.nl

Volgend jaar zal ik toch weer erbij zijn. "The gate is closing in five minutes", wordt er omgeroepen. De intercontinentale luchthaven van LA is altijd druk. Ik was van plan niet meer naar dit jaarlijkse wereldcongres te gaan. Maar deze ochtend heeft dat ene mooie verhaal buiten mijn professionele interessegebied het verschil gemaakt. Ik ga naar huis, daar is het carnaval. Ieder jaar vraag ik me hardop af of ik er gewoon niet mee moet stoppen. Herrie alom, druk, uitbundig, vermoeiend. Geen weldenkend mens wil carnaval vieren, toch? We musiceren al samen vanaf onze tienertijd. Jaarlijks besluiten we weer op te treden en diep ik mijn bandtenu op. Het Dobbertje is het prototype kleine-café-aan-de-haven. De tijd staat hier al decennialang stil. Ooit lag het aan een drukke, buiten de stadsmuren gesitueerde getijdenhaven. Die is na de

Carnaval

oorlog grotendeels gedempt. Alleen de huizen verraden dat hier ooit een haven is geweest. Door haar excentrische ligging ten opzichte van het stadscentrum komen hier met name lokale mensen, ook tijdens carnaval. Uitgeblazen hangt de trombone zwaar aan mijn linkerarm. Terwijl ik vanuit het hoge deel van het Dobbertje over de mensen uitkijk, vraag ik me vertwijfeld af wat ik hier eigenlijk doe. Het is halfeven 's nachts. Hard wordt er geschud aan mijn vrije rechterarm. "Artstikke gèèf" komt er in accentloos dialect uit zijn mond, terwijl hij naar de kastelein kijkt en er een voor mij bestelt. "Doe maar water", corrigeer ik, "ik moet nog rijden". "Gij zijt ier ielek jaar mee de vastenavond", stelt hij vast, "wij ok, ik zie oe ier alle

jare". Hij kijkt naar zijn secondant, die lachend knikt, maar niets zegt. "Stamkroeg?", vraag ik en ze lachen beiden bevestigend hun grotendeels afwezige tanden bloot. Ik proost op hun gezondheid en geef ze een hand. "Frans", zegt de een, "P-P-P-P-Peter" zegt de tweede man. "Nou Frans, Peter, oe ist?" vraag ik, en de daaropvolgende twintig minuten worden door het duo omstandig ingevuld en gunnen ze me een inkijkje in hun wonderbaarlijke bestaan, levens waarin de tijd ook stil lijkt te hebben gestaan. Mijn band maakt aanstalten te vertrekken naar de volgende gelegenheid. "Peter, Frans, het was me een genoegen", zeg ik, terwijl ik beide mannen een hand geef. Ze knikken instemmend terwijl ze me hard op de schouders slaan. Buiten

blaast een gure wind over de gedempte haven. Volgend jaar zal ik er toch weer bij zijn. **Marc Spaanderman, hoogleraar verloskunde** Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Investments require knowledge

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“You simply cannot predict what share prices will do”

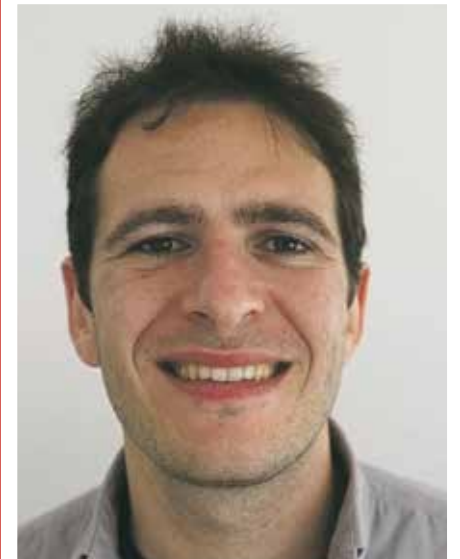
If you search Google for ‘myths and investments,’ you are spoiled for choice. Professor Peter Schotman turns his monitor 90 degrees and makes a selection from the first hits: five myths about sustainable investments; the myth about small shares; the myth of perfect timing of investments; the myth about active management; four myths about investing in silver. Even then, the greatest myth is not among them, says Schotman. That you have to be knowledgeable about investments. That you have to investigate the company in question. That you must know the market concerned. In his younger years, Schotman was an active investor. He did PhD research and therefore knew what he was talking about, but that didn’t yield him any extra money, he says. “You simply cannot predict what share prices will do. If one thing is certain in my field, then it is that. Proven time and time again, since the nineteen-thirties.” This doesn’t mean that Schotman is advising people not to invest. On the contrary, he says, and refers to the poor interest rates on savings. His point is: don’t waste time with all kinds of investigations, but choose an investment fund that has a broad investment index. Don’t fool yourself that you would do better by yourself. Schotman

himself doesn’t do so anymore either, these days he invests through a fund. “Take advice from a professional, depending on your age and income, about how much money to invest. Which fund? All banks have their own investment funds and they all say that your money is best off with them. Schotman randomly chose one. The service costs may vary, but as far as performance is concerned, they hardly differ from each other, he says. “The difference is so small, that you need to look at the performance over the last ten years to see the differences.” The attraction nevertheless remains great – both for scientists and investors - to discover patterns in share prices, to make predictions. It is the Holy Grail, Schotman agrees. “Economists have discovered more than three hundred patterns in the enormous mountain of data on share prices, profits and other business data, but in the end, you can’t make anything from it. The problem is that when you start to delve, you will always find something in that ‘big data,’ an area where financial economists have been working for years.”

What keeps reviving the search, are the anomalies and mysteries that show up from time to time. “That is why we still cannot explain why shares that have risen most over the past year, also do well in the first months of the new year. And vice versa: why those that lost in the previous year, keep struggling along. This is, by the way, not information that you can use to your advantage easily. To do so, you would have to trade a lot of shares.” The power of attraction remains also because of the romantic stories surrounding stock exchange gurus like George Soros and Warren Buffet. “You only hear the successful stories. They don’t shout their failures from the rooftops.” The exception proves the rule: in-depth knowledge does seem to be lucrative in the case of shares in companies that are about to merge. “Then you are better able to predict whether the merger will be successful or not. But this is extremely specialist knowledge. It is not something you pick up easily as a private investor.”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

The Ife Head

Some days ago I happened to read one of the most beautiful considerations I’ve read in the last years. It was by Ben Okri, a Nigerian-born novelist. It was about the sense of tranquility emanating from the Ife Head, a brass statue from Nigeria, dating back to the fifteenth century. The author was talking about how the presence of tranquility in a work of art speaks of a great internal civilization, because you can’t have tranquility without reflection, without having asked the questions about your place in the universe and having answered them to some degree of satisfaction. I think it’s just beautiful. To me, it says that no matter what creed, cultural background, experiences, or ambitions are behind someone, every human being sooner or later is confronted with the eschatological need to find a meaning to his life, a reason to his mortality. And that as a human being, I can start experiencing some sort of true serenity only after dealing with those questions. But it also says something equally important. It says that the necessary condition (even though not sufficient) for such a spiritual journey is to be part of a society that may allow for it in the first place. A society where the level of progress and civilization is such that people are given the time and the opportunities for speculation, without being continuously worried about how to satisfy their basic needs. What I also wonder is whether I still appreciate to live in a society that allows me for such an opportunity, or if I’m so used to this standard, that I just take it for granted. I believe it’s important that I stay aware of this, because the lurking risk is to forget that civilization and progress are as precious as fragile, and demand a constant commitment to be preserved, and improved. A commitment that also requires me to be aware of my responsibilities, and play my part in making society a better place.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

Joint City Council and UM project

Match: students share knowledge with city

Foreign students giving computer lessons to people in Witte Vrouwenveld, while brushing up on their Dutch at the same time. Medical students, members of Taskforce QRS (Qualitative Resuscitation by Students), giving resuscitation lessons at secondary schools. These are just two examples of how Maastricht students serve the community.

But the City Council and the university feel that many more could do the same. A lot of the time, students and local residents don't meet. That is why they set up Match last Wednesday, an action programme by Student en Stad, (Student and

City), aimed at making an inventory of existing volunteer projects, identifying areas where there is a shortage of students, and investigating where students could offer practical help around the city, for example to tackle urban problems such as illiteracy, educational deprivation among youths, obesity, hidden poverty. The objective is to increase the quality of life and integration, and to reduce the gap between residents and students. Match wants to bring supply and demand together and is going to develop a method that will make it easy to link students to social initiatives. It fits in well with the UM's new strategic programme *Community at the Core*: linking stu-

dents to the local community. Inhabitants' organisations, housing corporations and volunteer organisation Trajekt responded positively to the proposal and want to add their own ideas, the press release stated.

The pilot project will cost 160 thousand euro - of which the City Council and the UM will each pay half. The funds will be used to appoint a project leader who will get to work with a small team. The first findings will be evaluated in August 2017.

RJ

For more information, see www.maastrichtuniversity.nl/match

Ragweek for two regional charities

Ragweek - from 8 to 15 March - will be raising money for two regional charities this year. Normally, the proceeds from the charity week go to one national and one regional charity. The board decided to take a different course this year. "We feel more involved with regional charities," says PR official Nina Mille. "You know more about where the money is going and because the organisations are relatively small, they can do much more with it."

This year's charities are Stichting Buddyzorg Limburg, who offer support to people with serious illnesses and help those suffering from obesity to change their lifestyles, and Stichting Wensambulance Limburg, who fulfil wishes for seriously ill people. "With five thousand euro, they can organise twelve so-called wish days," says Mille.

To collect money, student organisations set up various activities in Maastricht. They organise such things as a Missing Treasure Hunt in The Innbetween, a karaoke for songbirds, and a lottery during the Cheers for Charity Night by Ouranos. Those who would like to indulge, can fill themselves with waffles sold by UniPartners all week, mashed dishes by Lagakari, or the traditional 'beschuit met muisjes', (rusks with tiny coloured sweets) by midwifery association Hera. The Ragweek board themselves will also organise a few activities. Like every year, there is an opening party, but this year there will also be a Movie Night in Pathé, where *Fifty Shades Darker* will be shown and guests will receive a bite and a drink beforehand - and a final cantus in D'n Hiemel.

CF

For the full programme, see www.ragweekmaastricht.nl

Busiest spring Bachelor's Open Day ever

Photo: Valentin Calomme

With almost 2,300 prospective students, the Maastricht University's spring Bachelor's Open Day last Saturday had more visitors than ever before. Especially the Dutch study programmes of Medicine and Health Sciences were popular (both more than four hundred visitors). During the Open Day last autumn, on the other hand, there was a lot of interest in the Bachelor's programmes in English. Biomedical Sciences (328), Psychology (446), Knowledge Technology (115), and Maastricht Science Programme (113) also had more interest than last year. Arts & Culture and Arts and Social Sciences, on the other hand, only had 94 visitors

(in spring of 2016 the number was 125). Remarkable is the rise in the number of Dutch school-leavers who visited the Open Day - last year in March there were 1,228, this time there were 1,525. It seems that the new recruitment policy, focussing especially on Dutch prospective students, is proving fruitful. This actually concerns 4th- and 5th-year pupils in Pre-University education. Many 6th-years have already made their choice. This is because those who want to do a study programme with intake restrictions - such as International Business, Psychology, Medicine, and Economics and Business Economics in

Maastricht - have to register before 15 January. Months earlier than is normally the case - except for Medicine, a programme that already had the deadline of 15 January last year - because the central selection procedure for programmes with intake restrictions has been abolished. As of this year, they need to select their student themselves. And that takes time.

Interest from Germans, Belgians and British prospective students has dropped somewhat, which is set off by greater interest from Italians and Spanish candidates.

RJ

The party starts with the barman

"The party starts behind the bar," is student pub De Uni's motto, and a good barman has to make that happen, according to Geertjan Vrolijk, who is not only a second-year student of Economics and Business Economics but also a board member who stands behind the bar once or twice a week. Certainly on 24 February, when it is **World Bartender Day**.

How you do that? "It starts with the music, we take care of that ourselves. Furthermore, we are always friendly and have a good time with each other. We dance, hand out free shots every now and again, and once in a while we have a beer ourselves. It is all about making contact with the crowd. That is easy for us: 90 per cent of our

Illustration: Simone Golob Photo: Loraine Bodewes

audience consists of students, our own friends." That seems like the ideal part-time job - although the barmen at the De Uni don't get paid, being members of the debating societies that run the pub - but there are other sides to it too. "Cleaning up afterwards takes a lot of effort. If we close at two o'clock, we finish up at about three-thirty. You are also responsible for making sure everything runs smoothly every evening. Preventing fights, letting everything run safely." Vrolijk has on occasion refused someone alcohol. "That is also part of the job. Then I will say 'would it not be wiser for you to have a glass of water and then go home?' It is usually received positively. By that time, it is often later on in the evening and that person's friends also feel that he/she shouldn't have any more to drink." And does all that good work yield any tips? "That is not really the done thing here. Only former members might give you something. But that is then 1 euro for an evening."

Cleo Freriks

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Professor Ilja Arts shares a meal with independent sorority *ExpresZo*

“Will you come and spin the wheel at De Uni?”

“This is the most culinary thing I’ve made in three years”, announces Roos Klomberg, the host of this evening’s dinner. She casts a satisfied eye over the courgette and avocado soup, tagliatelle and salmon. “And right on time: seven pm, everything’s ready.” Eva van de Walle is already on the lookout in case they don’t hear the doorbell. But the ladies will have to wait; Professor Ilja Arts can’t find the house. “The street numbers here are very strange”, she sighs when she arrives ten minutes later. “You’d think number 29 is opposite 28, but it’s in another part of the street.” The students are keen to hear what Arts does. It’s a mouthful: “I’m professor of molecular epidemiology of chronic diseases and scientific director of the new institute Maastricht Centre for Systems Biology (MaCSBio).” “Did you get all that?” Van de Walle asks the reporter, laughing. Arts goes on in lay terms: “We’re building a virtual human. It involves a lot of maths and biology. The idea is that just by pressing a button we’ll be able to see what impact a particular event has on the body.” “Can you then try out experimental medicines?” asks Amy Bouman. “That’s still in the distant future, but eventually, yes.” “Wow”, the students respond, impressed.

Arts has questions of her own. “I studied in Wageningen, so I know nothing about student life in Maastricht. What’s *ExpresZo* all about?” “We’re one of the few student associations that doesn’t have its own bar to drink at. The others all sign a contract that obliges them to spend a certain number of hours in that bar”, Klomberg explains. “We prefer to decide on any given evening where we feel like going.” Every *ExpresZo* evening starts with an activity, from kickboxing

to meditation. “But we’re also happy to hang out at someone’s place, that way you can at least have a conversation and really get to know one another”, Evi Groenhuijzen adds. Van de Walle clears the soup bowls; it’s time for the main course of pasta with salmon in a herb sauce. She squeezes between a chair and the cupboard. “Only just fits. I’d better not drink any more.” “Then what are you going to do tonight?” Klomberg asks. “Study”, Van de Walle replies innocently. The thirteen members of *ExpresZo* like to party; the new board was immediately christened the ‘champagne board’ after the official handover last week. “Most students go out on Wednesday and Thursday; for us every night is a night out”, Van de Walle laughs. Not long after, she invites Arts to ‘spin the wheel’ at the student bar De Uni. “If you land on red you have to pay for your drinks as usual, but if it’s green you pay only one euro”, she explains. Arts thanks her politely.

Over dessert – homemade brownie with vanilla ice cream – the students ask how one becomes a professor. Arts describes the trajectory from PhD

*
Ilja Arts

46

professor of epidemiology of chronic diseases
* lives in Maastricht

*

Roos Klomberg

20

third year European Law * *ExpresZo* member

*

Eva van de Walle

19

second year Psychology * *ExpresZo* president

*

Evi Groenhuijzen

18

soon to start Biomedical Sciences * *ExpresZo* member

*

Amy Bouman

20

third year Hotel Management School Maastricht * *ExpresZo* treasurer

candidate to postdoc, assistant professor and so on. “It’s not a normal job: you keep it for the rest of your life and you have a title.” Bouman, who studies at the Hotel School and has just returned from an internship in a London hotel, recalls how she accidentally registered one of the guests as ‘Mr.’ “But he was a professor; he really wanted that to be known.” Arts laughs. “I don’t care about that at all. And at first it sounded really strange to me. I just do what I love doing most.”

Klomberg pours coffee from her Nespresso machine. She got it from a friend who was going to South America and had

to leave his things behind, along with the jumper that has since become her favourite, a yoga ball and a guitar. “I’m thinking about selling it”, she says when Arts asks if she plays. “I wanted to see if I’d like it, but I never use it.” At this, Bouman says she might be interested. Van de Walle looks at her with surprise: “So you play guitar?” Groenhuijzen laughs. “And here we just were bragging about how well we know each other.” “Are you planning on voting?” Van de Walle asks suddenly. She filled in the *Stemwijzer* earlier – an

online guide that identifies the party most in line with your views – and reports, crestfallen: “50Plus came out on top.” Klomberg bursts out laughing. “You’re an old soul”, she teases. She and Groenhuijzen will definitely vote. Bouman hasn’t made up her mind yet. “I know nothing about politics. So should I just randomly do whatever the *Stemwijzer* says?” “It’s better than not voting”, Arts says. Klomberg agrees, recounting with passion a lecture by the lawyer Peter Plasman on his Non-Voters party. “All 150 seats were shared among the parties, even though a quarter of people don’t vote. So your vote could go to anyone, including Wilders.” “I didn’t know that”, Bouman says, somewhat indignantly. “They should teach you that in social studies!”

Cleo Freriks

HOSPITALITY

★★★★★

“Better than five stars actually.”

FOOD

★★★★★

CLEANLINESS

★★★★★

“The room was perfect, the loo less so.”

Scores (up to 5 stars) given by prof. Arts

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Professor Ilja Arts shares a meal with independent sorority *ExpresZo*, from left to right: Ilja Arts, Eva van de Walle, Amy Bouman Photo: Loraine Bodewes

Photo: Loraine Bodewes

Debate Café: Post-truth - What counts for people: Expertise or populist opinion

Journalist: “Sir, those are not the facts.” Minister: “That’s how I feel it”

“A liar cares, in spite of everything, about the truth. A bullshitter cares only about the effect of his words. And that’s what was going on when Donald Trump mentioned Sweden last Friday. He suggested that something terrible had happened there. Trump doesn’t care about the truth – he’s only interested in the effect.”

This is Teun Dekker, vice dean and associate professor of Political Philosophy at University College Maastricht. He is one of five the panelists of the Debate Café organised by Studium Generale and the study association Scope Economics on Monday evening, 20 February. The theme of the debate, held in the Aula of the Minderbroedersberg, is ‘Post-truth – What counts for people: Expertise or populist opinion.’

Fake news, alternative facts, lies, emotions and personal beliefs first. It appears to be a very new phenomenon, “but that’s only to some extent true”, argues Patrick Bijsmans, assistant professor of European Studies. “Politicians have always emphasised certain aspects of reality and ignored others.” Assistant professor of Economics Dominik Karos agrees, and makes a further point: even when we learn that a given message is incorrect, that fake news doesn’t vanish from our minds right away. And this effect is only getting worse now we all live in our own bubble and consume only news that already fits with our views.

For Dekker, this underlines the importance for democracy of a good debate. “The quality of discussion in our society has been dropping.”

Seeking the best answer has, in his view, given way to simply airing opinions. “Let’s clean up our debate.” Sjaak Koenis, associate professor of Philosophy, is less concerned with opinions and bare facts. “That’s not what counts. The interpretation and theory are more important. When Trump claims something completely fake about Sweden, that doesn’t worry me. What worries me is if he were able to exclude the groups and organisations that might contradict him. We need checks and balances in politics, in science. It’s really problematic when you sideline journalism and science. Luckily, it takes a hell of an effort to change the institutions.” And yes, Koenis continues, we’re all living in our own bubble. “I don’t think there’s one public any more. But the fact that there’s a separation between the different bubbles is troublesome. If you only read those articles that share your opinion, the checks and balances can’t work either.”

Moderator Vigilencia Abazi, assistant professor at the Law Faculty, suggests that facts are no longer important in politics in general, not only for Donald Trump: “When a British minister said something about Brexit that wasn’t true, a journalist said: ‘Sir, those are not the facts.’

The minister answered: ‘That’s how I feel it.’ Koenis responds: “We should realise that our democracy has changed. We no longer believe our experts – journalists, scientists. That makes the debate more complex and messy.” But we shouldn’t underestimate the influence of the media, says Bijsmans, supported by Rina Tsubaki of the European Journalism Centre. “If you see the extreme right-wing news site Breitbart every day, you might think what they’re saying true.” Or take the Dutch broadcaster NOS, which reported last weekend on the start of the election campaign of the ultra-right politician Geert Wilders. “The NOS talked about a massive turnout of people”, says Bijsmans. “But that wasn’t the case. You saw more journalists and security people on the street than citizens; even Wilders himself admitted that. Still, you’re bound to think it’s true.”

Abazi asks who ought to shoulder the blame for this anti-knowledge, anti-expert sentiment. Karos: “For too long we haven’t listened to the many outsiders in our society. Now they have a platform on social media, and now we have a problem.” Dekker points the finger at teachers. “We’re also to blame. Good education is fundamental in a democracy; it’s how we transfer our

values. Education teaches you to see the world through other eyes. Education makes everybody an expert. It prepares our children to be good citizens, people who think critically. A university should do that too, but it has to start at primary school.”

One student in the audience has “a practical question”. “No one in this auditorium is a Trump supporter. How can we communicate with someone who lives in a different reality, a different world?” Wonderful question, Koenis replies. “Maybe you shouldn’t put all your hopes in public debate. My experience is that people want to express their interest or their anger. The debate flames up and then fizzles out. People aren’t persuaded by others’ opinions.” Karos thinks “we should invite them, talk to them and take them seriously.” Dekker would like to see a forum where people are forced to interact about their differences. In his youth the Netherlands had only two television channels. “We all saw the same shows, series and news. We saw what other people were thinking. These days we’re lacking such a forum.”

Verkiezing

Studentenhuis van het Jaar

Orleansplein 22B is uitgeroepen tot Studentenhuis van het Jaar, een gezamenlijk initiatief van 10 studenten. “Het warme gevoel, de familieband, het samen koken, samen op reis gaan, dat vind ik héél goed”, aldus Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum, die als jury de winnaar bekend maakte. Drie Maastriechters wonnen de hoofdprijs van 600 euro.

Foto's: Loraine Bodewes

Oordeel van Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum en de éénkoppige jury:

“Orleansplein 22B is het winnende huis vanwege de goede sfeer, alsof het één grote familie is. Dat blijkt ook wel uit hun geplande roadtrip naar Portugal. Ook willen ze graag een deel van het prijzengeld steken in de aankleding van hun huis, in groen, iets dat ik kan waarderen. Bovendien zijn zij de enigen die geen gele kaart hebben gekregen van de politie. Waar ik wel enigszins van schrok: de kleine kamers. Een bed onder schuine wanden, een bureau van nog geen tachtig centimeter breed. Er paste niet eens een kledingkast, die moest op de gang! Toch valt het in het niet bij de sfeer en de amicale omgang tussen de studenten.

“Dat samen koken en samen op vakantie gaan, zie je ook terug bij de Bogaardenstraat 16c21. Het drietal deelt bovendien dezelfde passie: surfen en zeilen. Wat ik leuk vind – ze zitten toch in een appartementencomplex met een gemengd gezelschap – is de goede relatie met de buurvrouw.

Wat ik heel erg studentikoos vind aan de Heugemerweg 41 is het logo van de V&D, grappig. Ik vind het jammer dat ze 'klinisch' met elkaar samenwonen, ze eten bijna nooit gezamenlijk. Bovendien is het er wel héél netjes. Die jongen, Valentin Kuessner, kan zo de taak overnemen van de poetsdames van het televisieprogramma 'Hoe schoon is jouw huis?'

Meet the family

Waar: Orleansplein 22B

Wie wonen er? Stella Ohlendorf, Malte Schneider, Lise Carlier, Alex Hartzuiker, Nora Christiansen, Hannes Kettner

Beautiful shit house: zo noemen de zeven studenten hun onderkomen aan het Orleansplein. *Shit house* omdat het er een poos geleden miserabel uitzag. Iets dat met de komst van een nieuwe verhuurder, zegt het gezelschap, vele malen minder is geworden. Ze hebben nu een nieuw bad, elektrische rookmelders en dubbele beglazing. Een *beautiful 'less shit than it was' house*. Dat het prijzengeld wordt geïnvesteerd in een roadtrip naar Portugal die de huidige en oud-bewoners samen gaan maken, is tekenend voor de sfeer. De studenten hebben een band met elkaar, “we leven samen als broers en zussen, we zijn heel close”, klinkt het. Er zijn al reises geweest naar het Oktoberfeest in München, naar Praag, Kreta en Berlijn. Niet voor niets hanteren ze een ‘strengere’ selectieprocedure. Stella Ohlendorf: “Het moet klikken met een nieuwe huisgenoot. We nodigen alle gegadigden uit aan de keukentafel en stellen wat vragen.” “In welke tijd zou je willen leven,

om maar iets te noemen”, breekt Michael Dijkstra in. “Ja, dat is een goede, die stel jij altijd”, lacht Ohlendorf.

Vier van de zeven bewoners zitten deze namiddag aan de tafel in de grote lichte keuken met uitzicht op het Orleansplein. Rondom het plein en in de aangrenzende straten wonen nogal wat studenten. Buurtbewoners zijn er niet altijd even blij mee, zo bleek wel toen vorig jaar actiecomité Buurtbalans werd opgericht. Actievoerders vonden dat het maximum aan studentenhuisen was bereikt. De heren en dames van nummer 22B hebben nog geen politie aan de deur gehad, ondanks dat ze van een feestje houden. Ze nodigen regelmatig vrienden uit, een stuk of tien, vijftien, “waardoor we de geluidsoverlast beter in de gaten kunnen houden”, zegt Dijkstra. Hij verwijst naar de “redelijk” drukbezochte huisfeesten van vijftig tot zeventig man van een paar jaar geleden. “Vorig jaar was het maar één keer zo druk.”

Hoewel Chris Biesmans niet meer officieel aan

het Orleansplein woont – hij is onlangs verhuisd – staat hij nog regelmatig op de stoep. Ook deze avond, voor de gezelligheid. Alex Hartzuiker bekommert zich om het avondmaal. “Pasta met tomatensaus, heel eenvoudig.” De bewoners – allen studierend aan de Universiteit Maastricht, bachelor en master, binnenstad en Randwijck, de meesten buitenlands – eten regelmatig samen, en het hangt er maar vanaf wie zin heeft om de kok te zijn. Op de ijskast prijkt een roze blaadje met het schoonmaakschema: twee mensen, één keer per week. En daarbij geldt de 80 procent regel. “Voor 80 procent moet de schoonmaak in orde zijn, anders moet er iets voor het huis worden gekocht”, legt Ohlendorf uit. “De laatste tijd is het percentage altijd gehaald.” Terwijl er foto's worden gemaakt, bespeurt *Observant* in de keuken een doorgang naar een badkamer met ligbad. Twee witte louverdeuren klappen open. Geen slot? “Nee. Je privacy wordt hier behoorlijk op de proef gesteld”, klinkt het lachend.

Kratjes bier op het balkon, kratjes bier in de gang

Waar: Bogaardenstraat 16c21

Wie wonen er? Bart Bulté, Jack van den Berg en Meeri Sillevius Smitt

“Bart is het netst, bij uitstek”, lacht Meeri Sillevius Smitt, student Oriëntaalse talen en communicatie aan de Hogeschool Zuyd. “Hij is degene die ons bij elkaar roept als het tijd is om schoon te maken. Dan zoeven we in twee uurtjes met z’n drieën door het hele appartement.” Even later komt geneeskundestudent Bart Bulté binnen. Kunnen we hem meteen aan de tand voelen. “Tegenover andere studentenhuizen is het hier best schoon.” Sillevius Smitt: “Zelfs mijn opa en oma vinden dat. Ze wonen in Luxemburg en komen af en toe op bezoek als ze op doorreis zijn naar mijn familie in het noorden.” Wie voor de deur van het appartementencomplex staat – geen fiets te bekennen, “die staan in het fietsenhok” – denkt niet meteen aan een doorsnee studentenhuus. Maar eenmaal binnen in het driekamerappartement is het overduidelijk: hier wonen studenten. Kratjes bier op het balkon, kratjes bier in de gang, wasrek in de

kamer, een bordje met de mededeling ‘drunken people crossing’ in de gang, een smalle keuken met rondzwerfende apparaten, plastic flessen, eten en drogende vaat. De brandblusser in de gang levert pluspunten op. “Daar heeft onze huurder voor gezorgd, Maasvallei.” “En hoe zit het met feestjes en de burens”, wil Pascal Breuls weten. “We hebben hier onlangs met een paar man van de vereniging de Superbowl gekeken. Ook is er een bierproeverij geweest en een togafeestje”, vertelt Bulté. Breuls: “Een paar man?” “Nou ja, zo’n twintig tot dertig. Eén keer heeft de politie een gele kaart uitgeschreven, toen waren we met 37 mensen binnen. Wie de politie heeft gebeld? Geen idee”, zegt Bulté. “We hebben niemand aan onze deur horen kloppen.” De gele kaart werkt net als in de sport als waarschuwing bij een overtreding, zoals geluidsoverlast. De kaart vervalt weer na drie maanden. In het appartementencomplex woont een

gemixt gezelschap. “Met onze buurvrouw, een Marokkaanse, kunnen we het heel goed vinden. Verderop delen nog een paar studenten een appartement. Beneden woont een oudere man. Hij is niet altijd even blij met ons, bijvoorbeeld als er ’s avonds laat deuren open- en dichtgaan of als er met hakjes door het trappenhuis wordt gelopen.” Het trio eet samen, “als het uitkomt”, en meestal op Bulté’s kamer waar een tafel en vier stoelen staan. De ene keer haalt de een boodschappen, de andere keer de ander. En hoe zit het met afspraken over het gebruik van de douche? “Dat gaat vanzelf”, zegt Bulté. “En over het blijven slapen van ‘gasten’ [lees: potentiële echtgenotes en echtgenoten]?” “Ik heb een vriendin”, zegt Bulté. Sillevius Smitt, lachend: “Nee, daar hebben we geen afspraken over.”

Wendy Degens

“Als Valentin zich verveelt, gaat hij schoonmaken”

Waar: Heugemerweg 41

Wie wonen er? Catherine Gilbert, Valentin Kuessner en Christian Stadelmann

Het eerste wat opvalt wanneer je het appartement op de eerste verdieping binnenloopt, is het enorme V&D-logo. En ja, er zit een verhaal achter. “Vrienden gaven ons de ‘V’ cadeau tijdens de housewarming, toen moesten we natuurlijk ook de ‘D’ hebben”, vertelt Catherine Gilbert, tweedejaars Maastricht Science Programme. Een nachtelijk – en enigszins dronken – fietsritje later hing de ‘D’ aan de muur. “De onze komt van de voorkant van het gebouw”, zegt Valentin Kuessner, tweedejaars International Business. “De mensen die het logo van de achteringang hebben, kennen we ook.” Het appartement – drie kamers, een grote gemeenschappelijke keuken/woonkamer en een gigantisch dakterras – wordt bewoond door drie studenten. Kuessner woont er het langst. Hij heeft nog samen met de huisbaas het terras gerenoveerd en de muren een lik verf gegeven. Hij trok er met een Inkom-vriendin in en later volgde Gilbert. Toen

de oud-huisgenoot vertrok, vroeg zij studiegenoot Christian Stadelmann om erbij te komen wonen. “Hoe is dat, om met twee jongens samen te leven”, vraagt jurylid Pascal Breuls haar. “Je wilt niet geloven hoe schoon ze zijn”, roept Gilbert uit. “Ik ben absoluut de slordigste.” Het huis is inderdaad erg schoon, er staan zelfs verse bloemen op tafel. “Als Valentin zich verveelt, gaat hij schoonmaken”, lacht Stadelmann. Kuessner: “Als ik er geen zin in heb, hoef ik alleen maar te denken aan hoe smerig de bovenkant van de keukenkastjes was, toen wij hier kwamen wonen – ze waren nog nooit gepoetst. Daarbij is het goed uitstelgedrag als je eigenlijk moet studeren.” Maar het is niet alleen Kuessner die met de zwabber door het huis zoekt, na een huisfeestje –

beroemd onder vrienden – gaat iedereen aan de slag. “We kunnen hier makkelijk vijftig mensen kwijt, zeker in de zomer als we ook het terras op kunnen”, zegt Stadelmann. In hun eerste maand hadden ze meteen een gele kaart te pakken. “Toen hebben we het drie maanden rustig aan gedaan.” Tegenwoordig hangen er posters op in de hal en buiten op het terras met Kuessners nummer dat mensen kunnen bellen als het te luidruchtig wordt. Ze hebben geen klachten meer gehad. De drie huisgenoten kijken erg uit naar komende zomer. “We hebben net een beamer gekocht”, vertelt Kuessner. “Als het weer mooi genoeg is, gaan we filmavonden organiseren.”

Cleo Freriks

Maastricht Housing en Observant. “Al aan dit huis”, zegt Pascal Breuls, “Maastrichtse huizen concurreerden om

er, Michael Dijkstra

Tot slot, hoe zit het met al die gekleurde punaises op de wereldkaart? “Er zat ooit een gedachte achter, maar tijdens een feestje is er wat geschoven”, vertelt Dijkstra. Ohlendorf: “Rood is waar we naartoe willen, blauw is waar we zijn geweest en geel waar we niet willen zijn, toch?” Geel is moeilijk te vinden. Op Somalië staat er één. Rood is het in Kaapstad, Zuid-Amerika, aan de Oost-Afrikaanse kust, het Midden-Oosten en onder meer Japan. Nog genoeg roadtrips in het verschiet.

Wendy Degens

Maastrichousing.com
The portal for student and staff housing in Maastricht.

De Studentenhuisverkiezing 2016/2017 is een gezamenlijk initiatief van Observant en

Maastricht Housing. Vorig jaar oktober werd het startsein gegeven waarna studentenhuiszenden zich online konden aanmelden voor deze wedstrijd (Maastricht Housing stelt 1200 euro beschikbaar). Ondanks de publiciteit via e-mail,

website, sociale media en nieuwsbrieven durfden slechts vier huizen de strijd aan. Uiteindelijk bleven er zelfs maar drie over. Vandaar dat er deze eerste keer één hoofdprijs (600 euro) en twee ‘troostprijzen’ (300 euro) zijn.

Eind dit jaar start een nieuwe verkiezing. Meedoen? Stuur een e-mail naar wendy.degens@maastrichtuniversity.nl om je interesse kenbaar te maken. [English version www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Observant-columnisten in aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen

“Ik schaam me dat ik bij de elite hoor”

Op woensdag 15 maart gaat Nederland naar de stembus voor de Tweede Kamerverkiezingen. Wordt het een tweestrijd tussen Rutte en Wilders, of kunnen lijsttrekkers als Pechtold, Asscher, Roemer, Klaver, Krol een vuist maken? Wie ook moge winnen: de tweedeling tussen ‘het volk’ en ‘de elite’ lijkt scherper dan ook. Observant vroeg in aanloop naar 15 maart haar Nederlandse columnisten, die de redactie (gemakshalve) onder de elite schaarst, te reageren op de stelling: “Ik schaam me dat ik bij de - door de populistten zo verguisde - elite hoor.” Vandaag Tsjalling Swierstra en Nico Baakman.

Gutmenschen als vijanden van het volk

Schaam ik me om tot de elite te behoren? Nou nee. Die elite bestaat vooral als contrast met het ‘volk’. En omdat dat volk niet bestaat, bestaat de elite evenmin.

Nix om je voor te schamen dus?

Het neoliberalisme beloofde dat als iedereen aan zichzelf zou denken, we allemaal samen zouden profiteren. Het hedendaagse populisme vormt van dit optimisme de natgeregende ruïne. Er wordt nog lustig getamboereerd op het eigenbelang, maar het vernis van het algemene belang is er inmiddels geheel afgebladderd. Als we ‘moreel’ losjes definiëren als je beroepen op een overstijgend belang, dan is het dus nu de moraal zelf die het moet ontgelden. Opmerkelijk genoeg gaat juist op dit punt de vergelijking mank tussen modern populisme en jaren-dertig fascisme. Dat fascisme was namelijk bij uitstek moreel. Denk maar aan het getoeter over volk, plicht, en ultieme zelfopoffering. Wilders zal je nooit op dat hooggestemde register betrappen. (De vergelijking bewijst uiteraard dat bevlogen moralisme gevaarlijker kan zijn dan kleinzielig egoïsme.)

Wat deze populistten dan toch weer menselijk, want een beetje moreel, maakt is dat ze voor hun egoïsme vreemd genoeg de goedkeuring van anderen blijven verlangen. Ook populistten blijven sociale dieren. Als iedereen nou toegeeft egoïst te zijn, dan geeft het niet dat wij het zijn. En dus staan Nederlandse populistten te juichen als Amerikaanse of Franse populistten zeggen dat Nederlanders dood kunnen vallen. En dus

stemmen ze met graagte op bewezen belastingontduikers. En dus zijn ze opgelucht als mensen met mooie praatjes ontmaskerd worden als grote graaiers. De populist is als de cynicus die cynisme predikt, in plaats van – zoals een goed cynicus betaamt – geslepen gebruik te maken van de goedgelovigheid van anderen. Al dit vreemde gedrag valt alleen te verklaren vanuit een verkapte behoefte aan morele legitimering. Het populisme zoekt onvermoeibaar zelfbevestiging in het egoïsme van anderen. Waar populistten dus echt de pest aan hebben zijn mensen die in woord en daad tonen dat naakt eigenbelang niet de laatste waarheid is. De moralist die zich niet laat ontmaskeren. De wereldverbeteraar die de kosten van zijn altruïsme niet afwentelt op anderen. Niet de morele poseurs, maar de ‘gutmenschen’ vormen de werkelijke vijand van het volk. Uiteindelijk vormen zij de verguisde elite die onze gemoedsrust en ons zelfrespect bedreigt.

De onderliggende vraag is natuurlijk hoe we de samenleving zo onherbergzaam en toekomstloos hebben weten te maken dat eigenbelang de

wijzen op de rol van Olivetti in Zuid-Afrika, en men zou zich inspannen om andere ‘niet besmette’ producenten te vinden.

In de loop der tijd werd dat – tamelijk ironisch in het licht van de actuele discussie – steeds vaker HP.

Olivetti stootte overigens in 1997 zijn pc-divisie af omdat men de concurrentie met goedkopere producenten niet meer aankon.

Wat de huidige u-raad met de kwestie zal doen is nog niet duidelijk. De brief van Dijkstra is daar in ieder geval onder de aandacht gebracht.

U-raad beraadt zich nog

Vervolg van pagina 1

Tegelijkertijd deed de universiteit echter stevig zaken met de Italiaanse electronicagigant Olivetti, dat onder meer pc's leverde, ook aan andere Nederlandse universiteiten, en dat grote belangen in Zuid-Afrika had. De universiteitsraad vroeg destijds om een boycot, het college van bestuur weigerde dat op basis van ingewikkelde juridische redeneringen. Het debat liep in een aantal opeenvolgende vergaderingen hoog op, maar de zaak werd uiteindelijk min of meer in der minne geschikt: tot een officiële boycot kwam het niet, het college zou voortaan wel medewerkers die computers wilden bestellen

Wammes Bos

FOKKE & SUKKE

STAAAN BIJ DE SLAGERIJ OP ST. PIETER

enige vluchtplaats lijkt. Dat we dat hebben laten gebeuren, daarvoor wil ik me best schamen.

Tsjalling Swierstra, hoogleraar wijsbegeerte

Naar de Toppers ga ik alleen onder bedreiging van een vuurwapen

Al een jaar of vijftien, zestien, haal ik in *Observant* het fileermes langs van alles dat mijn pad kruiste; langzamerhand tijd om zelf eens op de snijtafel plaats te nemen. Wat ziet u als u mij tegenkomt? Niets bijzonders, ben ik bang. Brildragend, kalend, normaal postuur, meestal een spijkerbroek en gemakkelijk zittende schoenen en 's winters een jas uit de ANWB-winkel. Ik zou zo maar voor de helft van een modaal duo kunnen doorgaan, zij het dat mijn vrouw Lucca heet. Maar mijn inkomen is royaal boven modaal en ons huis is een keer of twee zo duur als de gemiddelde woning. Onze auto daartegen brengt maar een paar honderd euro op, want die is vijftien jaar oud. Aan een nieuwere hebben we geen behoefte. Ik eet geen vlees, Lucca kookt zonder pakjes of zakjes en vermijdt E-nummers; we eten vers, en als het even kan biologisch. Bij McDonalds zul je ons niet zien. Ik geef niets om voetbal, hockey of tennis en weiger die aangelengde paardenpis uit groene blikjes te drinken. Geef mij maar een bourbon

of een mooie rode wijn. Naar een optreden van de Toppers ga ik alleen onder bedreiging van een vuurwapen – ik luister liever naar jazz en klassiek. Ik zit ook niet op Facebook, maar bij voorkeur op een gemakkelijke stoel met een echt boek in de hand. *De Telegraaf* vinnik een vod, en televisie hebben we ook niet meer – wat een fontein van onbenul is dat, zeg. Kortom, het Henk en Ingrid-gehalte is bij nader inzien niet zo hoog. En inderdaad, van mij mag die nep-Amadeus zijn waterstofperoxide gerust achteroverslaan, in plaats van het in zijn haar te smeren. Maar dat geldt niet voor zijn kiezers. Daar zitten weliswaar enkele hele enge types onder, maar de overgrote meerderheid zijn gewone mensen waar niet veel mis mee is. Het succes van Wilders is het falen van de gevestigde partijen. Die waren even vergeten dat je alle kiezers het hele jaar door serieus moet nemen en niet alleen in campagnetijd. En nu ze daar de rekening van gepresenteerd krijgen, halen ze Wilderiaans uit, in plaats van de rechtsstaat te verdedigen. Zie die misselijkmakende open brief van Rutte.... Vuilnisman, mag die zak ook mee? Zo lezer, en nu u. Wat denkt u: Linkse kerf? Elitaire zak? Snob? Boze witte man? Mag allemaal. Zolang ik mag zijn wie ik ben, mag u daarvan vinden wat u wilt.

Nico Baakman, wetenschappelijk medewerker
European Studies

Klacht

In de 'klachtenspecial' (*Observant* 22) vertelt een student van de School of Business and Economics dat hij een klacht over een toets heeft ingediend bij de examencommissie maar nooit antwoord heeft gekregen. Dat klopt niet. De examencommissie gaat in eerste instantie niet over dit soort klachten en meldt dat ze nooit contact heeft gehad met deze student. Voor meer informatie over de procedures, zie de SBE-website.

Prof. Leon de Windt:
“Het wetenschappelijk
bewijs is flinterdun”

Een stamceltherapie die niet helpt

Menselijk weefsel dat, met wat hulp, zichzelf kan vernieuwen: het klinkt simpel - wat het niet is - maar dat deze ‘regeneratieve geneeskunde’ de toekomst heeft, daar is de medische wetenschap het wel over eens. Daar horen ook stamceltherapieën bij. Soms echter verliest die wetenschap grenzen uit het oog. Zo zouden stamcellen uit beenmerg ingezet kunnen worden om de beschadigde delen van het hart na een infarct weer te herstellen.
Prof. Leon de Windt: “Ik krijg er vast ruzie met collega’s over, maar het is klinkklare onzin. Ik maak me zorgen over het zelfreinigend vermogen van de wetenschap.”

“Alles draait om de vraag welke organen wel en welke niet in staat zijn tot celdeling”, zegt hoogleraar moleculaire cardiovasculaire biologie De Windt. “Neem de huid, je krijgt een wondje, huidcellen delen zich en creëren nieuwe huid. Dat regeneratieve vermogen hebben de meeste organen, op een paar na. De hersenen bijvoorbeeld: neuronen vernieuwen zich niet. Kijk naar bokscers als Tyson, Badr Hari, Muhammed Ali; die liepen en lopen flinke hersenschade op, daar wordt een mens niet slimmer van. Elke keer als je je hoofd flink stoot verlies je zo’n duizend cellen, en die komen niet meer terug. Voor de retina, in je oogbol, geldt hetzelfde, net als voor rode bloedcellen, voor de skeletspieren en voor de hartspier. Dat laatste weten we al sinds de middeleeuwen. “Nu zijn hartaanvallen een groot probleem, de helft van de wereldbevolking sterft eraan. Het komt door de hamburgers, de frietjes die we eten. De vaatjes op de hartspier slibben dicht. Een hart heeft zo’n vijf miljard cellen, bij een hartaanval gaat een miljard daarvan kapot, een vijfde deel dus, en dat groeit niet meer aan. “Zo’n twintig jaar geleden dacht een Italiaanse - dat zal geen toeval zijn, Italianen zijn creatief - onderzoeker die in de VS werkte: als we nu eens een stamcel uit een ander orgaan nemen, uit het beenmerg, en dat in het hart inspuiten. Dan, *miracolo!*, worden die celletjes hartspieren en is het probleem opgelost. Ik heb dat idee geboren zien worden, ik was sceptisch maar ik dacht: niet te conservatief zijn, wie weet. “Deze Piero Anversa en zijn groep beweerden dat het hart sowieso vol met delende cellen zat vanwege de doorbloeding, en met dat bloed zouden zo nu en dan ook stamcelletjes meekomen. Ze hadden de mooiste plaatjes, hele kerstbomen, om dat aan te tonen. En zij gingen dus de stamcellen rechtstreeks inspuiten. Er werden veel dierproeven gedaan, heel veel dieren zijn hiervoor over de kling gejaagd, dat mag ook wel eens gezegd worden. Ze kwamen ermee in de beste bladen, in *Cell*, *Nature*, *the Lancet*, het *New England Journal of Medicine*, noem maar op. Het was een ‘doorbraak’. Ze haalden ook heel veel geld op, in vijftien jaar zeker honderd miljoen, aan beide zijden van de oceaan, zowel overheidsgeld als privaat kapitaal. In 2007 is deze Anversa in Harvard aan de slag gegaan. “Maar langzaam kwam er een tegenbeweging. Gedegen Amerikaanse en Duitse groepen die het onderzoek probeerden te herhalen. Dat lukte

niet. Maar Anversa heeft her en der maatjes en dan klonk het weer: in andere labs lukt het wel. Er waren onderzoekers die vroegen of ze mee mochten kijken in zijn lab. Werd geweigerd. Het is een mafia geworden, hele carrières zijn op dit idee gebouwd, op congressen zie je dat de helft nog steeds denkt: het zou kunnen kloppen. Ik was een keer bij een presentatie van Anversa in de VS, een collega vroeg daar of hij die en die proef had gedaan. Anversa antwoordde: ‘Je hebt schilders, en je hebt Michelangelo.’ Met andere woorden, geloof me nou maar. “Op een gegeven moment zijn ze van de dierexperimenten naar de mens gegaan. Twaalf klinische studies, 1200 patiënten zijn geïnjecteerd. Dan is er eerst met zo’n grote naald beenmerg uit je bot gezogen - die naald moet door je bot heen, dat is ontzettend pijnlijk - vervolgens worden de stamcellen via een katheter naar de kransslagader gebracht en wordt het ingespoten. In de hoop dat het hart zegt: ‘Ha, daar zijn jullie.’ En dan zou het dode weefsel weer spier worden. “Maar het wetenschappelijk bewijs is flinterdun. De patiënten worden niet beter, het hart pompt net zo slecht, de overlevingskansen zijn net zo slecht. Het enige wat je kunt zeggen is: het is veilig en het maakt het niet erger. “Intussen is deze Anversa, nadat aangetoond was dat hij geknoeid had met statistisch materiaal en dat hij plaatjes had gefotoshopt, bij Harvard de laan uitgestuurd. Hij heeft nog rechtszaken aangespannen maar die heeft hij verloren. Hij werkt nu in Zwitserland. “Waarom vertel ik dit? Omdat ik me over een paar dingen zorgen maak. Er lopen nog steeds klinische studies, er worden nog steeds beenmergcellen in het hart ingespoten. Er zijn nog steeds collega’s die in deze mythe geloven, want dat is het, een pure mythe. Ook in Nederland is men er nog mee bezig, in Utrecht, in Leiden. Nee, niet in Maastricht, maar voor hetzelfde geld wordt hier straks iemand aangenomen die er in gelooft. Wie garandeert me dat dat niet gebeurt? Bedenk wel, het heeft verstrekkende gevolgen. Zeg je woont

in Zeist, je hebt pijn op de borst, gaat naar het UMC Utrecht, en daar zeggen ze dan: ‘Meneer, we hebben nog een experimentele behandeling voor u in de aanbieding.’ “Waar ik bang voor ben: gaat dit alles het onderzoek in de hart- en vaatziekten schaden? Ik zat recent in een NWO commissie en collega’s van andere disciplines, kankeronderzoek, hersenwetenschappers, zien dit debacle ook en vragen me of alle cardiovasculaire onderzoekers tot die cowboys behoren. “Ik ben behoorlijk gechoqueerd dat het zelfreinigend vermogen van de wetenschap kennelijk zo klein is. Dit heeft jaren kunnen voortwoekeren als een virus, en nog steeds. Het schaadt de wetenschap. De vraag is dan: wat zijn de mechanismen in de universiteit om dit te detecteren? En wat kun je doen, hoe pak je het aan?”

Reacties:

We leggen de vragen van De Windt voor aan het college van bestuur. Voorzitter Martin Paul reageert schriftelijk via zijn woordvoerder. Hij concentreert zich op het verschijnsel van de wetenschappelijke fraude en hoe je die kunt ontdekken. Dat kan bijvoorbeeld door op plagiaat te checken en door frequente interne en externe evaluatie van onderzoekprogramma’s, schrijft hij. Verder wijst hij op ontwikkelingen in de richting van een transparantere wetenschapsbeoefening: open science, open access, vroege openbaarmaking van data. Maar, zo concludeert hij: “Honderd procent zekerheid dat je fraude kunt voorkomen, is er helaas niet.” Terug naar het bredere debat rond dit soort stamceltherapieën. Hoe staat de directie van Carim, het onderzoeksinstituut waaraan De Windt verbonden is, daarin? Wetenschappelijk directeur Thomas Unger benadrukt dat hij een instituut runt met onafhankelijke onderzoekers die onafhankelijk hun mening kunnen geven. “Dit is gelukkig Turkije niet.” Er is dus ook “geen opvatting van Carim als zodanig”, maar zelf neigt Unger wel naar het standpunt van De Windt, “al

ben ik iets milder over de stamcelaanpak dan hij. Er gebeurt veel in die hoek, en dat is niet allemaal verkeerd. Maar er zit veel wetenschappelijke rotzooi tussen, dat is ook waar.” De vrees van De Windt dat ook in Maastricht onderzoekers aangenomen zouden kunnen worden die deze lijn van stamceltherapie steunen, acht hij gering: “Ik zie dat niet gebeuren. Carim zoekt niet naar dergelijke mensen.” Dan de collega’s in Leiden en Utrecht. Volgen die de methode van Anversa nog steeds? De Leidse cardioloog prof. Douwe Atsma ontkent dat: “Anversa spoot beenmergcellen in na een acuut hartinfarct en rapporteerde dat hierdoor nieuw hartspierweefsel werd gevormd. In het LUMC spuiten wij beenmergcellen in bij mensen met angina pectoris, pijn op de borst als gevolg van vernauwde bloedvaten, dus een andere hartziekte. Het doel hierbij is een betere doorbloeding, perfusieverbetering. Twee derde van de patiënten zegt hier baat bij te hebben, en op objectieve gronden (weefselperfusie) komen we nog tot hogere effectpercentages. Voor deze behandeling is wel degelijk bewijs geleverd, door ons en anderen.” Niettemin blijft De Windt ook hierover sceptisch: “Dit overtuigt me nog niet. Het is heel subtiel allemaal, ze nemen nu een ander type stamcel, bij een andere hartziekte. En ja, er is inderdaad bewijs dat een beenmergcel een bloedvaatje kan worden, maar ik moet nog zien hoe dit zich ontwikkelt.” In Utrecht zou prof. Steven Chamuleau reageren, maar dat was nog niet gebeurd bij het verstrijken van de deadline van *Observant*. De persafdeling van het UMCU meldt echter dat Chamuleau ontkent “dat de behandelingsmethode van Anversa met stamcellen in Utrecht wordt gebruikt in de patiëntenzorg”.

Wammes Bos

De Windts relaas wordt ondersteund door veel getuigenissen op internet, onder meer van een oud-medewerker van Anversa’s lab, zie Retraction Watch, www.retractionwatch.com

Leon de Windt Foto: Loraine Bodewes

film: Paterson

Een ode aan het dagelijks leven

Still uit *Paterson*

Het verhaal: Paterson (Adam Driver) is buschauffeur in het stadje Paterson, New Jersey. Elke dag voltrekt zijn leven zich in dezelfde routine. Hij wordt wakker naast zijn mooie vrouw Laura (Golshifteh Farahani), gaat naar zijn werk, bestuurt de bus, gaat naar huis, laat 's avonds de Engelse bulldog Marvin (Nellie) uit, gaat naar een bar waar hij een glas bier drinkt en keert terug naar huis. Maar eigenlijk is Paterson een dichter.

Mijn God, wat is poëzie toch mooi, omdat:

- De film daardoor veel meer lagen kent dan je in eerste instantie vermoedt. Er gebeurt vooral veel onderhuids. Zo lijkt de relatie tussen Paterson en Laura prima en zonder twijfel is er heel veel

genegenheid, maar echt contact maken ze zelden. Ze leven te zeer in hun eigen wereld. Bovendien zijn zowel Paterson als Laura *pleasers* en spreken zij zichzelf nauwelijks ergens over uit. Daardoor vermijden ze conflicten maar missen tegelijkertijd de kans om daadwerkelijk contact met elkaar te maken.

- Regisseur Jim Jarmusch toont het bijzondere van de alledaagseheid. Voor wie beter kijkt, is het bestaan opmerkelijker dan gedacht. Nadat Laura heeft verteld dat ze gedroomd heeft over tweelingen, ziet Paterson de hele week overal tweelingen opdoemen.

- *Paterson* is een typische Jarmusch-film, waarin de held ogenschijnlijk zoekende is maar toch vooral dolend blijkt te zijn. Paterson zelf natuur-

lijk maar ook de mensen die hij tegenkomt: de bareigenaar (Barry Shabaka Henley) die tegen zichzelf schaakt, het Romeo & Julia-koppel dat elkaar maar niet kan loslaten, maar ook Laura die zichzelf te veel doelen stelt. De ene dag wordt ze interieur-deskundige, de dag erop cupcakebakster, om de dag erna een country-zangeres te worden.

Een stuntelig, slecht geschreven Sinterklaasgedicht omdat:

- We Jarmusch' gelijkmatige vertelstijl nu wel kennen. Waar is in hemelsnaam de climax? En nee, een bus met pech is geen climax, dat is een domper.

- *Paterson* staat bol van de citaten. Hoezo,

pretentieuze? Ze komen onder meer uit gedichten van William Carlos Williams, Ron Padgett, maar ook van Jarmusch zelf - let op het gedicht van het meisje.

- Als ik eraan herinnerd wil worden dat het bestaan doelloos is, dan kijk ik wel naar mijn eigen leven.

Slotoordeel: *Paterson* lijkt over niets te gaan maar het is de Jarmusch-film die het dichtst bij een gedicht staat. En daarmee gaat de film eigenlijk over alles.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Ondertussen in Nederland

Op de valreep van het seizoen toch nog de griep gekregen. Koortsig, spierpijn, keelpijn, een hoofd vol afvalstoffen. Die kozen tot mijn verbazing deze keer vooral mijn ogen om het lichaam te verlaten. Ik zie overigens nauwelijks wat ik typ. Van de wereld heb ik de laatste dagen niet veel mee gekregen. Volgens Trump schijnt er in Zweden iets vreselijks te zijn gebeurd. Ik beperk me tot een paar Nederlandse kwesties die niet konden wachten tot ik beter zou zijn.

SPIJKENISSE. Daar, onder de rook van Rotterdam voltrok zich een klassieke paradox. Wilders zou zijn verkiezingscampagne te midden van het onvervalst eigen Nederlandse volk starten. Ver is hij niet gekomen omdat vooral de buitenlandse pers uit Amerika, Duitsland, Engeland en Frankrijk wilde weten hoe onze blonde voorman ten strijde zou trekken. Wilders heeft in Spijkenisse geen meters gemaakt. En vooral Engels gesproken. *Young scum in the streets*, zal ik maar zeggen. De grote anti-globalist die Nederland weer aan de Nederlanders gaat geven, roert zich op het wereldtoneel als leider van een universeel populisme. Wilders

Foto: Loraine Bodewes

kan niet zonder Europa en de Verenigde Staten. **BODEGRAVEN.** Aldaar vindt een opmerkelijke proef plaats. Op zebropaden zijn stroken met lichtjes geplaatst die aangeven of het licht

op rood of groen staat. De overheid ziet het als zijn taak om de *smombie* te behoeden voor een voltreffer in het verkeer. Voor de enkeling die het niet begrijpt: het betreft hier de smartphone

zombie. De medemens die met het hoofd naar beneden gericht kennis neemt van wat het schermje biedt. Daarvan gaat hij of zij vaak hardop praten. Het is heel fijn dat dit probleem eindelijk wordt aangepakt.

BLADEL. In Bladel speelt de voetbalclub Bladella. Voetballen is voor de jeugd de sport bij uitspek. Dat is een dure zaak. Om de contributie bij elkaar te krijgen, kunnen de kinderen in Bladel een deel daarvan betalen door loten te verkopen. Zit wat in. Het wordt raar als jongentjes die niet genoeg loten afzetten, geroyeerd worden. Dan is het land terecht in rep en roer. Het leidt echter af van het hoofdprobleem. Elk weekend worden in Nederland tienduizenden wedstrijden gespeeld. Dat is niet alleen een dure grap. De grootste bedreiging is het al jaren heersende tekort aan ouders/vrijwilligers om dit aangenaam tijdverdrijf gaande te houden. Dan wil ik het nog niet eens over de volksgezondheid hebben.

Mijn ogen dansen onvermoeid de Bladella.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Nico Baakman, Albert Bergbroeder, Cato

Boeschoten, Pietro Bonizzi, Ype Driessen, Hans

Philipsen, Jan Salden, Marc Spaanderman, Tsjal-

ling Swierstra

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Jurofoon zoekt flexibele en commercieel

bewuste NL Recht studenten voor de

functie Jr. Legal Advisor. Kijk voor meer

info op onze Facebook-pagina!

De Commissie Studium Generale is op zoek

naar een nieuw student-lid. Meer info op

Observantonline.nl/mededelingen

Oppas gezocht ma&wo middag voor onze

dochter Ella 4j en zoon Emile 7j. Leuke

kinderen en goede verdiensten. [123mnpf@](mailto:123mnpf@gmail.com)

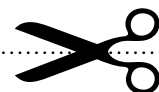
[gmail.com](mailto:123mnpf@gmail.com)

Gratis af te halen uitgebreide medische

bibliotheek wgs samenvoegen 2

huisartsprakt. Alles in één x mee te nemen.

06-13363351

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltsjes te weigeren.

_____ | € 3,00

_____ | € 4,00

_____ | € 5,00

_____ | € 6,00

_____ | € 7,00

_____ | € 8,00

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

'Kennis delen redt baby's.'

Gerieke Zandberg, VSO-kinderverpleegkundige in Oeganda.

Geef. SMS KENNIS naar 4333 en geef éénmalig 3 euro.

MOND
SPRAAK
ARM

BEROERTE
ALARM
BEL 112

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

Herkent u één van deze signalen? Sla direct alarm.

Bel 112 om hersenbeschadiging te voorkomen.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

23-02, 10.00 uur: dhr. Jan G. Bogaarts, MSc.	22-03, 14.00 uur: dhr. Mala Otieno George, MSc.
23-02, 12.00 uur: mw. Nicole Rosenkötter, mSc.	22-03, 16.00 uur: dhr. Artem Duplinskiy, MSc.
23-02, 14.00 uur: mw. Julieta Marotta, LL.M	23-03, 12.00 uur: dhr. Remigius J.H. Martens, MSc.
23-02, 16.00 uur: dhr. Wesley Jongen, MSc.	23-03, 14.00 uur: mw. Wilhelmina A.M. Vingerhoets, MSc.
24-02, 12.00 uur: dhr.drs. Martin M. Müller, MSc.	23-03, 16.00 uur: mw. C.P. (Linda) van Zutphen, MSc.
09-03, 12.00 uur: mw. Nicolle H. Rekers, MSc.	24-03, 12.00 uur: dhr.drs. Wilfred Truin
09-03, 14.00 uur: dhr. drs. Peter R. Bootsma, MSc.	24-03, 14.00 uur: mw. Anna Gardumi, MSc.
09-03, 16.00 uur: dhr. Dave H.H. Van Kann, MSc.	24-03, 16.30 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Thomas Unger
10-03, 12.00 uur: dhr. Martijn van Brink, MSc.	29-03, 12.00 uur: mw.drs. Lucy J. McLellan
10-03, 14.00 uur: mw.drs. Britt van Erven	29-03, 14.00 uur: mw. Mariken W. Van Gisbergen, MSc.
10-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Dirk Broeders	29-03, 16.00 uur: mw. Taryn S.M. Taylor
16-03, 10.00 uur: dhr. Daan R.M.G. Ophelders, MSc.	30-03, 14.00 uur: dhr.mr. Frank J.G. Nellen
16-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jan Hoeijmakers	30-03, 16.00 uur: mw. Sophie E. van der Krieken, MSc.
17-03, 12.00 uur: mw. Bouke N.H. Salden, MSc.	31-03, 10.00 uur: dhr.drs. Dennis J.A.J. Oerlemans
17-03, 14.00 uur: mw. Rosalia J.M. van Knippenberg	31-03, 12.00 uur: mw. Jolien van der Geugten, MA
17-03, 16.30 uur: inauguratie mr.dr. W.L.J.M. Duijst-Heesters	31-03, 14.00 uur: mw. Johanna W.A.M. (Anne-Claire) Bosmans, MSc.
22-03, 10.00 uur: dhr. Thomas H.P.M. Habets, MSc.	31-03, 16.30 uur: inauguratie mw.dr. Susan W.E. Rutten
22-03, 12.00 uur: dhr. Andrey Meskhalkin	

Interne vacatures

- **Business Developer / Medewerker Kennisvalorisatie**, MUO, 30.4- 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.329
- **Director** Maastricht Centre for Entrepreneurship / Professor of Entrepreneurship, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2017.049
- **Medisch secretaresse**, FHML / vakgroep Algemene Heelkunde, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.050
- **Snijzaal medewerker**, FHML / vakgroep Anatomie & Embryologie, 32 uur
Vacaturenummer: AT2017.051
- **Universitair Docent**, FHML/vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, 30,4-32 uur
Vacaturenummer: AT2017.052
- **Promovendus** Interne Geneeskunde - NUTRIM Divisie: 'Liver and digestive health', FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.053
- **Assistant Research Policy Office**, FASoS, 30.4 hours
Vacancy number: AT2017.54

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef Fabian zijn **vrijheid** terug.

Fabian zit 40 uur per week vast aan een enorm dialyseapparaat. Dat houdt hem in leven, maar is loodzwaar. Daarom zet de Nierstichting alles op alles voor de draagbare kunstnier. Draag ook bij en geef Fabian zijn vrijheid terug. **Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl**

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten). Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms

NIERSTICHTING
Leven gaat voor.

Tabbladen

Er wordt vaak gezegd dat deze jonge generatie, mijn generatie, ontzettend oud gaat worden. Nieuwe medicijnen zullen ons weinig kans geven om er nog vroeg tussenuit te piepen en energiever dan ooit zullen wij de honderd passeren. Maar wat nou als dit niet waar is? Stel dat we allemaal op ons 45^e sterven omdat we de energie die je normaal over een langdurig mensenleven verdeelt al voortijdig hebt verbruikt door constant drie dingen tegelijk te doen? In mijn geval bijvoorbeeld: eigenlijk heb ik altijd drie 'tabbladen' openstaan. Je hebt mijn realiteit, bijvoorbeeld mijn docente die zich lieflijk verontschuldigt voor het woord *negro* in het audiovisuele lesmateriaal uit 1959. Dan heb je mijn telefoon, waarop de meldingen van de WhatsApp conversatie met een vriend oppoppen. We appen over liefde, en of we ooit oprecht 'ik hou van je' tegen iemand hebben gezegd. Tot slot mijn derde tabblad: mijn gedachten. Die glijden richting mijn recent overleden cavia in Amsterdam, en het bizarre gegeven dat mensen je bij een overleden hond wél condoleren, maar bij een knaagdier nooit.

Doordat deze drie tabbladen tegelijk mijn aandacht vragen, is het een chaos in mijn hoofd. Eigenlijk wil ik er twee sluiten en me op mijn docente focussen, maar het gesprek over liefde neemt een interessante wending. De vriend weet eigenlijk niet of hij wel gelooft in liefde, en noemt het zelfs een *social construct*, een verzonnen iets. Vurig begin ik te typen: ik moet hem overtuigen, laten zien dat hij ongelijk heeft, dat liefde bestaat en dat het als een onderbuikgevoel is waarbij zelfs de stomste acties van je partner verontschuldigd kunnen worden omdat je zoveel van hem houdt. Maar dan is 'ie offline. En wat weet ik nou eigenlijk van de liefde, ik ben ook pas twintig. Fijn, dit tabblad is nu gesloten en ik probeer me weer te concentreren op de echte wereld: het interview uit 1959 en mijn docente. Tot mijn cavia opnieuw mijn gedachten binnen sijpelt en ik opeens bedenk dat ik niet meer weet wanneer ik haar voor de laatste keer vasthield. En nu ik dan toch over liefde aan het nadenken was, zouden er mensen zijn die verliefd worden op hun huisdier? In mijn eerste tabblad wordt inmiddels aangekondigd dat het college is afgelopen. Nu staat alleen het derde tabblad nog open. Maar de rust komt te laat en ik ben kapot. Met deze chaos word ik nooit honderd.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

De Tilburgers komen eraan!

Wie het nieuws van de laatste dagen volgt slaat de schrik om het hart. Nee, ik heb het niet over de grote-boze-kleuter-met-het-gele-haar in het Witte Huis. Even niet. Ik heb het over opnieuw een gevalletje wetenschappelijke creativiteit dat zijn weerga niet kent. Een Tilburgse oud-decaan, van verschillende faculteiten trouwens, de laatste was *humanities*, schakelde het bedrijf van de partner van zijn nichtje in bij de begeleiding van promovendi, zo meldde het onderzoeksprogramma van de VPRO, Argos, afgelopen zaterdag. Was dat een wetenschappelijk bedrijfje, een spin-off van het rijke academische Tilburgse leven? Nou nee, het was een schoonheidssalon met speciale expertise op het gebied van moeilijke teennagels en dergelijke. Pedicure. Dat is een moeilijk woord dus vast ook wetenschap, zoiets zal hij wel gedacht hebben. Zo had deze oud-decaan nog meer handigheidjes verzonnen en vooral veel geld doorgesluist naar hele of halve familieleden. En nu is er dus aangifte tegen deze prof. Arie de Ruijter gedaan. Door het College van Bestuur aldaar.

En wie ook al weer was die andere vrolijke Tilburger die het niet zo nauw nam? O ja, Diederik Stapel! Die vulde eigenhandig de vragenlijsten in die hij onder scholieren had moeten verspreiden. Daar hebben ze het wereldwijd nog steeds over, van Tokyo tot New York.

Dan vraag ik me dus af: kan dit toeval zijn? Dat deze van origine roomse universiteit van bescheiden omvang nogal wat lieden herbergt die graag een loopje met de waarheid nemen? Ik denk van niet. Dit riekt naar structureel. En dat maakt me juist zo bang. Want wist u dat in de loop van de afgelopen jaren een bescheiden pelotonnetje Tilburgers in de rechtenfaculteit is neergestreken? En dat is wat we dan toevallig weten hè, het kan best zo zijn dat er in de andere faculteiten een heimelijke instroom is van lui die

tot nu toe onder de radar zijn gebleven. Maar die binnenkort misschien het nieuws halen door onorthodoxe praktijken, laat ik het zo maar even eufemistisch noemen voordat ze achter me aan komen.

En wat dan nog het allerergste is: in onze Raad van Toezicht zit ook een academische Tilburger. Nog erger: zelfs in ons eigenste College van Bestuur! De rector namelijk. Mevr. Lichtsicht. Ja, ze wordt *De Trots van Helmond* genoemd, of *De Parel van Helmond* of *De Diamant van Helmond*, maar dat is omdat ze daar nu eenmaal woont, het is een gemeente van eenvoudige lieden en een heuse rector hebben ze daar nog nooit gehad. Maar hallo, academisch gezien is ze door en door Tilburgs. Er gestudeerd, gepromoveerd, professor geworden... Zou zij ook...? Zou ze bijvoorbeeld klant zijn geweest bij die pedicure? Heeft ze moeilijke voeten waarmee ze dan toch een marathon wil lopen en dat ze daarvoor dan wat extra zorg kan gebruiken? Is haar cv ooit door iemand serieus onderzocht? In haar allereerste interview hier kondigde ze "spannende dingen" aan. Heremettijd, zullen we haar

vragen om die voorlopig maar even achterwege te laten?

En ja, als we dan toch bezig zijn met mensen die de randen opzoeken, wat vinden we van onze SBE-studenten? Die een goudeerlijke maar gestrenge professor bedreigen met van alles en nog wat als hij geen hoger cijfer geeft, of een tentamen niet verandert? Dat las ik vorige week in dit blad. De man was dagelijks bang dat zijn banden doorgeprikt zouden zijn, en wie weet was hij nog veel banger voor veel ergere dingen. Hij bleef een paar weken thuis "om agressieve studenten te ontlopen". Pardon? En die studenten mochten doorstuderen? Die werden niet acuut uit de UM-gebouwen geknikkerd? Met kop en kont van de uni verwijderd? Nee! Ik heb even navraag gedaan maar niks niemendal. Ook geen aangifte bij de politie. Kijk, dat is nou niet verstandig. Dat worden later types die het niet zo nauw nemen. En dan in Tilburg gaan werken.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder